

Dietrich  
Admonitio  
reorum.

1792.





10973

A

2





17

DE

ADMONITIONE REORVM  
RITE INSTITVENDA

DISSERIT

I. F. DIETRICH

SEREN. ELECT. SAX. A CONS. COMMISS.

— NEC NON PRAEF. HAYN. ET MAVRIT.

Hq 1243



DRESDAE

TYPIS HENR. GVIL. HARPETERI.

20. 2. 06!



85

DIAGNOSTICAE FLORAM

RIE INSTITUTUM

DISSERTATION

V. DIETICH

DE... A...

FR

CH

...





VIRO

ILLVSTRISSIMO ET GENEROSISSIMO

FRIDERICO ADOLPHO A BVRGSDORF

SVMMI IN ELECTORATV SAXONIAE REGIMINIS

CANCELLARIO

INCLVTISSIMO

CETERISQVE HONORVM DIGNITATVMQVE TITVLIS

NON MINVS SPECTABILI

QVAM

FAMA MERITISQVE INSIGNI



HANC  
QVALEM CVNQUE COMMENTATIVNCVLAM  
EA QVA DECET  
ANIMI PIETATE AC SVBMISSIONE  
CONSECRANDAM PVTAUIT

AVCTOR.

VIR



VIR ILLVSTRISIME  
ATQVE GENEROSISIME!

Cum, quam VIRIS illustribus et in excelsiori quodam dignitatis honorumque fastigio constitutis debemus, *reverentia*, id sibi habere soleat, ut tum, quando coram *Illis* versari nobis contingit, eadem ipsa nos impediatur, quo minus cultum nostrum et pietatem ita, ut par est, testificemur, ipsis verecundiae legibus iubentibus, ut religioso potius silentio, quam pluribus acquisitisque dicendi formulis utamur: sane, VIR SVMME et ILLVSTRISIME! minus temere me acturum, existimabis, si, quod coram haud satis opportune decenterque fuscipere conarer, meam TIBI observantiam gratissimique animi studium hisce pagellis (epistola enim, iudice Cicerone, haud erubescit) publice demonstrare ausim. Scio quidem et probe intelligo, neque, nisi valde temerarius sim, aliter possum, scriptiunculam istam, quam illustrissimo et celebratissimo NOMINI TVO sacram volui, nimium levidensem, exilem iudicioque TVO longe inferiorem esse; sed scio etiam, et quis nescit? TVAM in litterarum et imprimis iurisprudentiae cultores indulgentiam et humanitatem esse eiusmodi, ut non tam verba, quam animum spectes, adeoque vel minimis levissimisque conatibus ignoscere,



quam acerbiori castigatorioque indignatione a meliora et maiora tentandi consilio absterre quemquam malis. Quare, quicquid huius meditatiunculae est, at quantulumcunque est! id, rogo obtestorque, eadem mansuetudine et benevolentia accipias, quae tot iam TVI cultoribus non minori fuit solatio et gaudio, quam singularia TVA in publicas privatasque res merita universae existunt patriae et commodo et ornameto.

## ILLVSTRISSIMO TVO NOMINI

Haynae, mense Januarii

A. P. C. N.

CIDIDCCLXXXII.

additissimus

Joannes Fridericus Dietrich.

Barba-







ita, nisi me fallunt omnia, eandem sortem *Lex* \*) illa praestantissima, modum in causis criminalibus procedendi praecipiens, inprimis quoad *Admonitionem*, sapientissime in illa praescriptam et naviter inculcatam, videtur mihi esse experta. Facturusne igitur operae pretium sim, si de *Admonitione Reorum rite et ad mentem summi Legislatoris instituenda*, quaedam disseram? diiudicent alii; neque tantum mihi quidem sumo, ut alios erudire velim: id potius vnice acturus, ut, dum cogitationumculas meas Tecum, benevole Lector, communicem, ipse eruditior discedam.

Admonitionis, quae iis, qui delicti alicuius vel rei, vel certe suspecti sunt, a iudice fieri et solet et debet, cum omnis eo redeat ratio et finis, ut veritas eruatur, summe necessarium est, ut de modo, quo ad finem istum quam expeditissime perveniendum sit, iudex sollicitus cogitet, neque committat, ut imprudentia aliqua et levitate, aut alio quocunque vitio sibi suoque officio ipse desit. Saepe etenim fieri solet, ut maleficus, qui vel solo aspectu iudicis iudiciuae perterritus et sacro quodam horrore percussus, in eo iam erat, ut fateretur, oppido mentem mutet et pertinacissime negare omnia et pernegare, secum constituat, simulac iudex, aut qui eius in vicibus examen instituit, frigido quodam, lento et languidiusculo sermone novos quasi ipsi animos suggerit, turpiterque prodit, plus sese in nomine, quam in ore auctoritatis habuisse, reumque magis sanctitatem muneris et loci, quam personae extimuisse. Eiusmodi, si quid video, admonitio, tantum abest, ut ad verum in lucem protrahendum quicquam afferat, ut potius veritati ipsi quam maxime detrahat. Colligit reus, dum iudex, nescio quid? haesitando protrudit, vires; componit, quia tempus datur et occasio, os et vultum ad dissimulandum; non veretur amplius iudicem, sed contemnit, iamque ex eius imbecillitate, inertia et languore rei pessimae feliciter sibi auguratur eventum. Neque minus tamen peccant examinatores, qui in eum,

qui

\*) Anderweites Generale, wegen des Verfahrens in Untersuchungssachen, d. d. 30sten April 1783.



qui delicti alicuius insimulatur, sine vlla criminis indiciorumve habita ratione aut delectu, statim acrius invehuntur, minisque perhorrescendis et fulminanti, vt ita dicam, voce missum attonitumque homuncionem increpant. Magnum tum opus exegisse, magnum veritati salutique publicae commodum conciliaisse sibi videntur, cum torrentem velut verborum, minarum, exclamationum, imprecationum, omne denique acerbitalis suae virus truci rugosoque vultu evomuerunt. Eam demum admonitionem, aiunt, esse *seriam* (gravem) ac *permoventem*; aut hoc aut nullo modo verbis: \*) **ernstlich und beweglich**, satisfieri posse, contendunt. At, quantopere fallantur, vident prudentiores. Sive enim eiusmodi increpationibus et terculamentis examinandum, si natura mollior ac timidior est, at fatendum quod non commisit, adducunt, \*\*) et tormentis quasi quibusdam trahunt; sive, cum forte, vt per-

\*) vid. leg. cit. §. 4.

\*\*) Vel tum quoque, si omnes absint minae et increpationes, molliores animos et inprimis erroneo aliquo et fanatico religionis sensu imbutos, interdum ultra verum effari, delictorumque, quae alias ne somniando quidem cogitaverint, sese reos prodire, in femina aliqua, virum extra matrimonium passa, memorabile vidi exemplum, cuius, vt cavere sibi nimium creduli possint, captim breviterque mentionem faciam. Erat haec muliercula occultati partus, primo etiam infanticidii suspecta. Gravidam fere existisse ac peperisse, ex Physici relatione apparebat. Incertum contra: partusne fuerit vitalis, nec ne? immaturum, adeoque vita carentem fuisse, verisimilius certe videbatur. Examen, quod aiunt, summarium instituitur. Obmutescit, deficit, somno occupatur altissimo. Medicis redditur. Restituo examen post aliquot dies, recuperatis paululum aegrotantis viribus; invenio in lecto residentem, quietam, imo hilarem, mentisque, vt videbatur omnibus, plane compotem. Admonendi argumenta peto a religionis praeceptis, quibus eam admirabundus, vipote inter rusticos educatam, egregie et ultra omnem expectationem instructam, animadvertēbam. Respondet ad omnia diserte et candide. Post autem erumpere illa in fletum, lacrimarumque torrentem effundere; mox etiam, composito vultu animoque, ad fatendum omnia et singula se accingere. Quid multa? cum patre et fratre nefariam Venerem, ait, se exercuisse, patrem praeterea, vt facinus eclaretur, herbas medicas sibi porrexisset, fratrem contra iusculo e baccis (si recte meminī) sambuci cocto,



saepe solet, cum homine astuto versutoque res est, eum reddunt in negando eo obliuatiorem, quo certius ille novit, iudicis non esse, ferrum flammisque minitari, sed *admonere et persuadere*, neque reum statim posse supplicio dari, sed, quae legum nostrarum est aequitas, prius examinari oportere, examinatumque, conquisitis vndique non tantum inculpandi, sed etiam *exculpandi* argumentis, defendendum committi, et defensum denique iterum iterumque, altiorum tribunalium sententiae, imo ipsius *Principis* arbitrio et gratiae relinqui. Sunt etiam, iique non plus ferendi, qui ad vanas confugiant pollicitationes, mellitosque velut verborum globulos iactent, vt confessionem a reo qualemcunque eliciant, verane illa sit, nec ne? parum solliciti. At, quis tandem admonendi modus menti Legislatoris accommodatissimus est? Qui quam maxime fini, cur admoneamus, respondet. Quibus ergo iudici vtendum est verbis? quibus movendi rationibus? quibus auxiliis? In his omnibus, fateor, sentire, quid rectum et profuturum sit, quam describere et praecipere, facilius est. Genus delicti, cuius aliquis vel reus vel suspectus est, tempus, locus, quo commissum est, delinquentis ipsius persona, mores, educatio, religio, vita ante acta, status, aetas, variae causae accedentes, maiora minorave indicia, a iudice veri cognoscendi cupido quam diligentissime expendenda sunt, quippe horum vnum alterumve, admonitionis modum, (quatenus per verba: *ernstlich und beweglich*, arbitrio

cocto, plumbum admiscuisse sibi pro veneno suppeditasse. Coniici iubeo vtrumque in carcerem; sed statim, re accuratius explorata, ex sententia Scabin. Lips. absolvuntur; ipsam vero, quam sanae rationis vsu inter examen, ab initio certe, praeditam iurasses, mentis plane inopem et delirantem fuisse, postero ab examine die, e Medicorum testimoniis extra omnem dubitationis aleam ponebatur. Restituta denique et corpore et animo, nec nisi stupri simplicis, quod, ob imbecillitatem vteri abortus involuntarius subsecutus erat, convicta, identidem affirmabat, se ad exemplum M. Magdalenae nulla re Deo cariorem fieri posse, credidisse, quam si *maximam* sese *peccatricem* esse, profiteretur; ne seire se praeterea, cur simul parenti fratrique tam horrenda facinora affinxerit, nisi forte fecisset, vt se ipsa eo flagitiosorem simularet.



bitrio examinitoris relictus est) et externam velut formam magnopere mutare possit, quae, dici vix potest, quantum ad omnem futuram inquisitionem valeat, si ad prudentiae leges attemperata, caute solerterque adhibeatur. Significat hoc sapientissimus Legislator, cum: Wenn der Thäter, inquit, oder eine der That verdächtige Person ausfindig gemacht und nach Befinden zur gefänglichen Haft gebracht worden, ist der Inculpat ungesäumt summarisch zu vernehmen, und unter andern auch zuzuförderst, wegen seines Lebenswandels, Aufenthalts und getriebenen Werbes und Thätung ic. umständlich zu befragen, sodann zu einem aufrichtigen Geständniß ernstlich und beweglich ic. anzuermahnen. Hac enim notitia, tanquam fundamenti loco substrata, subsequens admonitio conniti debet. Quare temere agunt, qui statim ac reus in iudicium admissus est, recitandis mandati verbis, vt fieri fere apud plerosque solet, admonitione vtuntur. Praecedant, oportet, quae lex ipsa praemitti, diserte iubet. Infuper modo parciolem, modo effusiolem in admonendo esse, iudicem decet, prout res et *circumstantiae* (vt hac vocula vtar) postulant. Nunc mitiori, humaniorique allocutione, nunc severiori vtaris, velim; neque *semper* quaslibet minas durioresque increpationes abesse, fas est. Ne multa! omnis admonitio non semper eadem sit, sed ad rem et personam accommodata. Sic, vt hoc addam, per saepe opus est, vt iudex, ne quid inconsultius committat, filum orationis repente abruptum, simul animadverterit, se animum rei perculisse, aut eum mentem iam in lingua habere, aut etiam, durante exhortatione, quae haud perperam alternis et quasi familiaribus interrogandi et respondendi vicibus distingui potest, voce aut gestu aliquo, se fecisse, prodere. \*) Quid enim pluribus vtare mediis, vbi finem iam consecutus sis? Quid persuadendum putes, vbi iam confessum convictumque videas? Quemad-

B 2

mo-

\*) Inter confessum dubie dubicque negantem  
Haerebit, pavidas dante timore notas.



modum enim orator, \*) qui nimium argumentatur, nimium demonstrat in re, ubi demonstratione non opus est, auditorum animos magis abs se abalienat, quam conciliat, inutilibusque et intempestive coacervatis persuadendi rationibus dissidentiam aliquam causae prodat, dubitationesque adeo, quas antea nemo habuit, excitat; ita iudex, qui reum, confitendi iam paratum, ut confiteatur, adigit et veget, ansam negandi ipsi suppeditat spemque suggerit, fore, ut negando causam sibi faciliorem reddat, dum iudex, *nimum sua interesse*, significat, ut confiteatur, nimium vereri videtur, ne inficietur. Sollicitissime enim, et plus, quam opineris, cavendum est, ne delicti reus in iudice imprudentiam aliquam, imperitiam aut timiditatem deprehendat; videat ille potius et quam diligentissime circumspiciat, qua parte, ut ita dicam, maleficus facillime et tutissime adoriendus, vincendus convincendusque sit. \*\*) Quod autem, cum non semper primo statim examine impetrari possit, sequitur,

\*) Non aliena hic sunt, quae LONGINVS *negi* *Ufus* Sect. III. hanc fere in rem dixit, et IAC. TOLLIVS ita latine convertit: Huic vicinum est tertium vitii genus, quod in inepta affectuum concitatione versatur, et a Theodoro Parenthyrsi nomen accepit. Cum scilicet vel tragoediae aguntur in nugis, ac in rebus parvis illae dicendi faces adhibentur, quibus auditor incendi solet atque inflammari, vel cum, ubi mediocribus opus est, modus omnis exceditur. Quod plerumque fieri solet, cum veluti dulci declamatoriae levitatis musto ebrius non tam propriis, ac *negotio convenientibus*, quam ineptis sui ipsius affectibus incitatus, orator abripitur. Vnde accidit, ut pro consternatione ac stupore, cachinnos irridendum commoveat: quippe qui furere apud sanos, et quasi inter sobrios bacchari videatur.

\*\*) FRID. GVIL. WANGERMANN in libello: *Anweisung zum Inquiriren*, 1772. multa eaque haud contemnenda hanc in rem attulit. Inter alia in ipsa praefatione his verbis utitur: „Muss aber jederzeit die Vorsicht gebraucht werden, daß der Inquisit nicht des Inquirenten Geheimnisse (Vortheile, Plan) selbst entdecke, sondern der letztere dem erstern allezeit zuvorkomme. Denn dergestalt wird der Inquisit zum Bekenntniß nur successive präparirt, sonst aber zum voraus darzu verborben, und alsdenn kommt die rechte Zeit, wann es eigentlich gefordert werden könnte und sollte, niemals wieder.



vt repetenda et inflauranda sit admonitio, vbi, quando et quoties conveniat. Attendat igitur iudex, durante quovis examinationis actu, ad respondentis vocem, verba, gestus, vultum, oculos, sed ita attendat, vt tanquam aliud agere videatur; petat inde novam persuadendi admonendique occasionem; ponat ipsi ante oculos animumque indicia, confessionem correorum, enunciata testium et sic porro; ostendat et luculenter demonstret, nihil plane sibi profuturum esse, si diutius in negando perseveraverit, cum iam tot tantisque documentis sese convictum esse, non possit non intelligere.

Devenio iam ad duas quaestiunculas, non omnino negligendas. Primo: an admonitio vel tum instituenda sit, cum reus sive vltro ad iudicem sese confert et delictum fatetur, sive ἐπ' αὐτοφώρῳ deprehensus est? Deinde: an praeter verba, in lege supra laudata diserte praescripta, Actuarius singula, quibus iudex vitur, admonendi argumenta calamo excipere, et quasi *κατὰ πόδα* ad acta consignare debeat? Superiorem ad quaestionem quod attinet, re leviter et perfunctorie considerata, actum agere sibi videri possit iudex, si admonuerit iamiam confessum aut in ipso patrando patratove facinore arreptum; at si paullo diligentius ad cogitandum se deriderit, longe aliter sentiet, exhortationemque solennem non modo non omittendam, verum etiam eo curiosius adhibendam esse, intelliget, partim et praecipue, quia lex, nulla adiecta exceptione, admoneri reum iubet; partim, quia sunt, qui vel ex taedio vitae, vel, vt ante monui, animi quadam perversitate et melancholia, commisisse se aliquod facinus, falso simulent; partim etiam, quod frequenter accidere potest et solet, vt maleficus vnum alterumve delictum confiteatur, alia autem eaque atrociora reticeat. Parum enim aut nihil facit sola confessio, eaque non tam ipsa est quaerenda, quam veritas potius exquirenda. Neque satis est, nosse iudicem, crimen aliquod ab aliquo perpetratum esse, sed sciat quoque, oportet, quo modo, quibus adductis rationibus, quibus sub circumstantiis reus deliquerit? Solusne fecerit, an

B 3  
plures



plures habuerit socios confciosve, proprione ausu, an aliorum consilio et impulsu scelere, cuius se reum constitetur, se obstrinxerit? Quae omnia cum in processu, quem vulgo dicunt, criminali solertissime exploranda sint, illud autem explorandi studium mirum in modum admonitione recte convenienterque substructa adiuvetur, quis tandem est tam vecors, quin vel ipsa tacente lege, eam, quam operosissime instituentam esse, opinetur? Enimvero haec est, quae non tantum, vt forte quibusdam videtur, ad reum confessurum condemnandum viam munire debet, sed quae etiam eo vel inprimis consilio introducta est, vt ne ex incuria quadam aut errore vel iudicis, vel ipsius rei quicquam negligatur et reticeatur, quod, si non ad absolvendum reum, certe ad mitigandam poenam pertinere quodammodo possit. O sapientem igitur legislatorem, qui non solum admonitionem illam tam directis verbis praescripserit, sed \*) de incommodis quoque, quae, si fructu suo caret, reum sequuntur, singulis, eum commoneferi voluerit! Quantum adeo, heu! delinquent iudices, qui hac in re officio suo haud rite defunguntur, et, dum negligentia sua vel male consulunt reipublicae, vel miserum reum diuturnis perpetuisve carceris squaloribus graviorique supplicio dedunt, sibi suaeque conscientiae et famae maculam inurunt! Sed ne longior sum, quam par est, ad alteram quaestionem iam me convertam. Legimus in §. 5. Legis citatae: Auch soll, auf was Maasse dieses und die in vorstehenden 4ten Spho vorgeschriebne Admonition geschehen, nicht bloß Beziehungsweise, und dergestalt, daß Inculpat nach Vorschrift des 4ten und 5ten Sphi des Generalis anermahnet worden, sondern umständlich und so, wie selbige dem wörtlichen Inhalt (ernstlich und beweglich) gemäß, wirklich erfolget, ad acta registrirt werden. - Aut nihil video, aut verba: umständlich und so, wie selbige dem wörtlichen Inhalt (huc pertinent etiam voces: ernstlich und beweglich) des Generalis gemäß, luculenter eoque certius,

\*) vid. Leg. et §. citat.



tius, quo magis Lex ipsa ab illa\*) priori hac in re aliquam mutationem subiit, vel potius declaratoriam experta est, significant, non plane sufficere, si mera verba *Generalis* registraturae inferantur. Secundum enim argumentum legis fieri debet admonitio *ernstlich und beweglich*. Quod quidem qua ratione et modo factum sit, ad Acta consignandum est. Quisquis enim iudex nihil agit, quam vt ipsa et sola verba legis declamet et puerorum more recitet, parum agit, propterea quod verbis: *graviter et permouenter*, haud satisfacit. Vt itaque appareat, iudicem muneri suo rite praefuisse, maxime consentaneum est, vt et ratio modusque, in *graviter permouenterque* admonendo ab ipso adhibitus, ad acta perferatur, quamquam non affirmaverim, ex huius rei omissione nullitatem, quam dicunt, aliquam suboriri, modo de iis admonendi argumentis, quae lex diserte iubet, nihil temere praetermittatur, et admonitionem, *serio et permouenter* vere factam esse, adiectis his ipsis verbis, ex Registratura constet. Concedo etiam et facile largior, Actuarium, vel exercitissimum et calamo excipiendi promptissimum, non omnia et singula, quibus iudex saepe copiosius vtitur, verba charitatis mandare posse; neque deceret id quidem, quatenus Actorum moles hoc conamine nimium increaseret. Id solum contendo, Actuarii esse, vt primaria et praecipua admonitionis factae argumenta breviter summamque excipiat, et ea tantummodo verba, a quibus decedere Lex negat, iisdem terminis et formulis, quibus pronuntiata sunt, et pronuntiarum debuerunt, diligenter litteris reddat.

Subiungam, quia, dum tot vbique conscribillatoribus occurras, stulta est clementia,

— — periturae parcere chartae,

quasi corollarii loco, aliam adhuc observatiunculam, quae, si operosiori excussione minus digna habenda sit, eiusmodi tamen, est vt inter subtiliores certe argutias referenda esse videatur. Sunt nimirum, qui quoad admonitionem sec. §. 5. Mand. cit. in causis furti simplicis instituendam, satis acute ingeniosiusque affirmant, verba exhortatoria: „daß ihm (Inculpaten) daserue er beym Säugnen beharren würde &c. non statim cum illa (§. 4.) admonitione generali simul, sed tum demum adhibenda esse, si reus furtum, cuius suspectus sit, iterum iterumque *negaverit*, quippe vox: *beharren* luculenter significet, necessario *negationem* praecedere debere,

\*) Generale wegen des Verfahrens in Untersuchungs-Sachen, d. d. 27 Octobr. 1770.



debere, prius quam quis a *perseverantia*, ut ita dicam, *negandi* dehortando avocari possit. Sed, si dicendum quod sentio, haud perperam quidem acturum iudicem, existimaverim, si illud admonitionis additamentum paullulum differat, et, si fieri apte potest, eo usque retineat, donec reus aut inficietur, aut conari id certe videatur, utpote *tum* eo efficacius movens haec admonendi ratio adhiberi queat. At, cum istam subtilitatem nullibi fere observari solere, meminerim, porro etiam, e causis supra deductis, lege ipsa non distinguente, nullo modo, seu consistente, seu inficiente reo, illam exhortandi speciem plane omitti, concessum sit; cuiusvis iudicis arbitrio et prudentiae, opinor, relinquendum est, quo tempore locove ea possit quam opportunissime et efficacissime vsurpari. Quod reliquum est, nemo, nisi legum imperitissimus, nescit, in admonendo furti reo et adhibenda formula de mitiganda poena ob restitutionem aut remissionem cautius dispiciendum esse, furtumne sit vere simplex, an qualificatum, aut etiam de crimine de residuis agatur? Furi enim violento \*) nec rei ablatae restitutio, nec eius, qui furtum passus est, remissio (quamquam huius posterioris quidem vel in fure simplici aut receptatore admonendo, nisi forte arctiori propinquitatis vinculo intercedente, nulla mentio facienda est) prodesse quisquam, aut \*\*) criminis de residuis reo ullam mitigandae poenae spem potest asserere; quare inter illicitas veritatis extorquendae artes iure meritoque referendum foret, si iudex eiusmodi velut viscatis hamatisque pollicitationibus reo confessionem aliquam elicere, inconsultus et illegitime conaretur. \*\*\*)

Haec fere sunt, quae de admonitione reorum a iudicibus recte prudenterque instituenda paullo latius disputanda putaverim, quibusque nihil addam, nisi, me ea non viris vsu et experientia subactis, sed tironibus, ad formam criminale demum adspirantibus scripsisse, ut inde commodi forte aliquid et cautelarum capere sibi possint, ipsum me vero, si cogitatuunculae istae prudentioribus haud plane displicuerint, mihi meaeque opellae magnopere esse gratulaturum.

\*) Art. 159. C. C. et Mand. Saxon. d. d. 27 Julii 1719.

\*\*\*) Mand. Saxon. d. d. 17 Decbr. 1767.

\*\*\*\*) Expressa et luculenta existant haud in rem praecepta Sect. 2. §. 5. Generalis supra identidem laudati.





ULB Halle 3  
005 127 300



A white rectangular library label is pasted onto the bottom right of the book cover. It contains the text 'ULB Halle' and '3' on the top line, and '005 127 300' on the second line. Below the text is a standard 1D barcode.









DE  
ADMONITIONE REORVM  
RITE INSTITVENDA

DISSERIT

I. F. DIETRICH

SEREN. ELECT. SAX. A CONS. COMMISS.

NEC NON PRAEF. HAYN. ET MAVRIT.

Hg 1243



DRESDAE

TYPIS HENR. GVIL. HARPETERI.

20. 2. 06!

